

990914-2

V bibli najdeme třeba náznaky jistého pochopení nejen lidského, ale přímo božho zájmu na zachování druhů. Noé je pověřen, aby zajistil alespoň za pomoci „vzorků“ přežití mnoha živočichů, kteří jinak utonuli v záplavách. Tento příběh musíme ovšem začít chápat v nových dimenzích, které původnímu vypravovateli byly ještě naprosto cizí. Teprve k nám může tento příběh promlouvat tak, že nás osloví i ve směrech, vůči nimž nejen dávní, ale ještě poměrně nedávní lidé byli zcela hluchí (a leckdo zůstává při hluchotě dodnes). Tak třeba stvořitelství bylo tradičně chápáno tak, že se dost podobalo jakémusi kouzelnictví. Celé zástupy křesťanů viděly ve vývojovém učení něco protikřesťanského a vysloveně heretického. Někteří pseudokřesťané dokonce trvali na šesti dnech v běžném rozsahu. Kdyby ono „stvoření Slovem“ bylo tak jednoduché, bylo by nevysvětlitelné, že hrnčír nerad vidí, že jeho výtvoř podléhá zkáze – prostě si může kdykoli stvořit nové. Odpor vůči evoluční teorii už dnes oslábl a omezuje se jen na některé okrajové skupiny křesťanů, ale myšlenka na stvoření „pouhým Slovem“ bohužel přetrvává. Všechno bylo spolu způsobeno tím, že LOGOS v Janově prologu se vždy překládá jako „slovo“, což je už samo o sobě cosi fatálního. Právě vývojová teorie a její poznávací cena každému rozumnému křesťanu ukazuje, že stvoření nebylo a není jednoduchou věcí a že k němu prostě nemohlo dojít jen nějakým mávnutím kouzelné hůlky, ale že těch miliard let bylo nezbytně zapotřebí, tj. že to nešlo zkrátit. Z čehož vyplývá ona pochopitelnost Stvořitelovy starosti, aby to všechno nepřišlo vniveč.

(Písek, 990914-2.)